

NGÔI CHÙA CỦA TÔI

Phan Nhật Bắc

Lúc nhỏ tôi khoái đi chùa, không phải vì mộ đạo mà đi vì bà di tôi. Lúc nào rằm hay mừng một, bà thường đi tụng kinh ở ngôi chùa hẻo lánh nằm cuối con đường lên Đại Nấm Phan Thiết. Nhiệm vụ tôi là làm ông thần hộ pháp cho bà khỏi sợ ma và bạn đồng hành nơi con đường lầy lội khi mưa về vết xe bò, xe trâu xẻ ngang xẻ dọc.

Có lần vừa ăn cơm xong, trời chạng vạng là tôi nghe tiếng bà réo phía sân sau: - *lẹ lên sao mà còn ì ra đó!* Chưa kịp quẹt mỡ rửa miệng tôi vội lấy đôi dép kẹp nách trước. Bà đi như gió, đôi chân tôi ngẩn ngẩn chạy theo bà muốn hụt hơi

- Di đi chậm lại, đi nhanh quá con xóc hông, vừa ăn xong là di réo con còn chưa rửa miệng
- Ha mà làm như ở sạch lắm, ừ tao đi chậm nè. Sao mà đá banh tao thấy mà chạy như ngựa gờ thì đi như rùa.

Lên đến vùng Mả Lạng là tôi run chân. Nơi này đầy mà nghe đồn ma rất nhiều, tôi cần nhằn:

- Di đi tắt làm gì chỗ này ghê quá, sao không đi đường Nhà thương ?
- Đi đường đó xa gấp ba lần, tao muốn đi nhanh kéo trẻ giờ tụng kinh Pháp hoa.

Tôi chẳng cần biết kinh gì, theo bà tôi được vài khúc mía hay cái bánh nếp lạt nhách, vài trái chuối chín rục mà ông Địa trên bàn chề mới đến tay tôi .

Con đường đầy sinh, hai di cháu lò mò đi trong đêm mừng một tối như mực. Tiếng ếch nhái kêu thê thiết bên bờ ruộng, những ánh sáng đom đóm lập lòe từ nghĩa địa làm tôi ớn xương sống.

- Di Hai ơi con đi lần này thôi nha kỳ sau di đi một mình đi
- Ôi cái thằng thánh vật này mà dờ chứng hả ?

Bà di tôi đi chùa nhưng miệng bà có gang có thép, bà chửi ai là tất bết luôn. Làng trên xóm

dưới nghe bà phát thanh là bị tai. Có lần chuông gà của bà bị mấy thằng bạn ôn dịch của tôi ăn trộm, bà chửi có dây có nợ làm sao mà tên ăn trộm chịu đời không thối đem gà lên lên thả lại phía sau nhà, bà cũng không tha.

-Dì ơi, con nói thiệt mà, đi theo dì mệt quá, ở nhà chơi với bạn sướng hơn.

Thấy tôi cứng rắn bà dịu giọng

- Đi chùa với dì được công đức lắm con à .

Tôi hỏi ngược

- Công đức là gì ? Có ăn được không ?

-Mày chỉ giỏi có ăn với uống, công đức là phước đức đó. Cho mày hưởng sau này như có vợ đẹp con hiền con ngoan chẳng hạn .

Tôi làm thinh đi sau lưng bà, đến giữa đám ruộng bị vấp té mình mấy ươi như chuột, lóp ngóp bò dậy thì bà đã đi phía xa. Tôi la lên”

-Dì Hai chờ con với.

Bà đứng lại cản nhần:

- Mày chụp được mấy con ếch rồi, tao mệt mày quá

- Mệt thì đừng kêu con đi nữa- tôi làm bằm .

Đến chùa, tiếng chuông trống thì thùng nổi lên. Bà vào chánh điện, tôi lủi xuống cái giếng cời quần tênh hênh tắm rửa bùn từ đầu đến chân rồi chạy vào nhà bếp hơ áo quần miệng run lập cập chờ quần áo khô. Xong mặc vào lên chánh điện ngồi tựa vách kế bên bà đang tụng kinh. Tôi nghe chẳng hiểu gì ráo, toàn là *hắc ra đá ra bà đi bà té ai bắt bà la rị ta rị tô ...*Được một lúc tôi ngủ khò, đến vãn hồi tụng kinh tiếng trống thùng thùng tôi giật mình tưởng VC pháo kích la bài hãi. Dì néo tai tôi

-Mày nát thần hồn quên thần tượng ngủ cho cổ rồi nói bậy. Đây là chùa ai nào pháo kích làm gì. Thôi xuống bếp tao kiếm cái gì cho mày hưởng lộc chùa bỏ vô cái mồm cá ngao của mày.

Tôi đi theo bà xuống bếp, bà lấy cho tôi cây mía dài như thanh long đao của ông mặt đỏ thờ ở Chùa Tàu (ông Quan Công). Tôi gặm cây mía từ chùa về đến nhà 11 giờ khuya chưa hết. Chun vô mừng gặm tiếp thì bị ông anh thứ năm giáng cho hai bạt tai nẩy lửa:

-Giờ này mà con gặm mía.

Tôi nhào xuống gầm ván lót chiếu ngủ, tránh voi không hổ mặt nào. Ông này là ông kẹ của tôi, một hung thần đánh em như đánh boxing. Nửa đêm ba tôi rọi đèn đi kiếm thấy tôi nằm chèo queo dưới đất, lại lôi lên đánh cho một trận. Thật khổ thân tôi đi chùa mà Phật không thương.

Sáng dậy mình mấy tôi bằm tím bà dì xót qua la ba tôi một trận:

-Dượng có ngon thì đánh tôi nè, tại sao đánh nó ? Nó đi chùa với tôi chứ làm gì nên tội?

Tôi càng tủi thân khóc lên như bò rống vì biết có người binh. Ông anh thứ năm tôi biến mất khi đụng đến bà dì nổi tiếng là bà La sát. Bà không chòng không con nên rất khó tánh

Tôi châm dầu vào lửa:

- Dì ơi, anh Năm đánh con nhiều nhất

Bà hét lên như sư tử cái:

- Thăng Năm đâu? Ra đây !

Ông anh tôi lặng thinh. Tôi hả hê lãnh 5 cục bà cho rồi tung tăng xách cặp đi học. Nhìn bình mực tím bị bể, tôi nghĩ thầm tại sao luôn tiện mình đổ vấy cho anh Năm đánh mình bể bình mực?

- Dì ơi, tôi thỏ thẻ, - bình mực con bị anh Năm đánh nên bị bể rồi.

Một ánh mắt căm thù lóe lên từ đôi mắt hung thần đang ngồi gặm bắp nhìn tôi . Tôi cười vui vẻ khi bà dì nói .

- Ráng học hôm nay mai tao mua cho bình mực mới.

Tôi vui mừng đi học, trước khi đi tôi liếc xéo ông anh Năm tôi bằng ánh mắt hả hê. Tôi đâu biết niềm vui đã nằm trong thiên tai với ông anh Năm thù dai như đĩa của tôi.

Tôi là Hộ pháp của dì tôi ,và cũng là ông Thần Tài vì khi Dì tôi đánh số đề thường gọi tôi ra hỏi

-Đêm qua mày ngủ thấy con gì nói Dì nghe để tao đánh

Dì tôi rất mê đánh số Đề ,tôi phải có nhiệm Chiêm bao ,giải mộng cho bà ,bà đánh đề số đầu 1 đồng số đuôi 1 đồng dài như số Táo Quân người bán số đề là cháu gọi bà bằng bà Dì ,

Tôi nói -Hôm qua con ngủ mơ thấy con Voi

-À con voi 13,53,43, Dì tôi chơi bạo đánh luôn 1 ngàn thời đó ,1 đồng trúng 7 đồng ,chiều xổ số bà trúng 70 chục ngàn ,tôi trúng mảnh bà dẫn tôi qua phố ăn uống thỏa thuê ,mua cho bộ đồ và đôi giày cao su ,với cái mũ kê bi bánh chọe ,không phải lúc nào tôi cho số cũng trúng nhiều lúc trật lất ,bà cũng không trách .

Ngôi chùa Phú Sơn nằm thẳm bên con đường Sỏi gồ ghề, trước chùa có một trái thủy lô to như thùng phi đựng dầu nằm đó tự bao giờ không biết lai lịch. Thầy trụ trì là một ông sư hiền từ, nụ cười ông như ông Phật Di lặc. Ông cười với tất cả mọi người. Nghe nói ông chứng một trong Lục thông nên khi tôi và lũ bạn trèo lên cây nhãn sau chùa bẻ trái, dù đang nghĩ trưa nhập định ông vẫn thấy đám lu la bu trên cây. Ông bật dậy ra sân, đứng dưới gốc nhãn nhìn lên cười khi thấy đám tiểu yêu phơi cu vì cái quần đùi quá ngắn rồi đi vào không la một tiếng. Ông thuyết pháp rất hay, tôi mê nhất là khúc con ngựa Kiền trặc đưa Phật trốn khỏi kinh thành với Sa Nặc bu đuôi ngựa kéo lại, rồi Đức Phật cắt mái tóc gởi lại cho Phụ vương... Tuổi thơ của tôi dính liền với con sông Cà ty và ngôi chùa nhỏ mái đóng rêu phong cổ kính này .

Mỗi lần đi chùa vào ngày Phật Đản, tôi thường la cà vào nhìn tượng máy ông La Hán rồi thắc mắc với bà dì:

- Dì Hai sao ông này mập quá vậy ?

- Ông này là La Hán nhịn mặc để ăn nên béo phì .

- Còn ông này sao ốm mà mặc đồ đẹp quá vậy dì Hai ?

- À thì ông La Hán này gầy vì nhịn ăn để mua đồ mặc diện cho đẹp ấy mà .

- Sao kỳ vậy ? Con không hiểu

- Thôi mày nói nhiều quá cái miệng không cho kéo da non để tao đi làm công chuyện.

Chùa nghèo nên các sư phải tự túc lương thực nơi vài sào đất phía sau chùa trồng rau cải bán, chỉ trừ sư Trụ trì là được miễn công việc đồng áng nhưng ông vẫn làm vì bất tác bất thực (không làm không ăn) như thiền sư Bách trượng dạy. Tôi hay chạy theo ông để bắt mấy con đé lừa khi ông cuốc đất chừa đường cho chúng chạy. Ông nói với tôi: - *Con chơi nhưng đừng giết nó mang tội, nó cũng là chúng sinh. Con sợ chết không? - dạ sợ. - Thì con Đé nó cũng sợ chết như con*

Tôi trầm ngâm rồi thả con đé xuống cỏ. Từ đây về sau tôi không bao giờ hại một sinh vật. Năm tôi 9 tuổi, anh thứ tư tôi đi lính, chỉ còn hung thần thứ năm đang học thi tú tài 1. Ông quạu đủ thứ, nọc tôi ra đánh khi ba tôi vắng nhà. Ông anh thứ tám sợ quá rủ tôi đi bụi. Lúc đó xe lửa còn chạy được Sài Gòn- Phan Thiết, chiếc xe đầu máy chạy than phun khói mịt mù. Hai thằng trốn trong toa chứa than không ai biết làm một cuộc viễn du nhất y nhất quởn. Tôi không có một xu trong túi, ông anh Tám tôi không biết đào đâu ra được 5 đồng hình nông dân ôm bó lúa nhảy xuống ga mua bánh mì và nước cầm cự đến Sài Gòn. Xuống ga Cống bà xếp hai thằng lang thang đi ra đường Nguyễn Thông, mặt mày đen như lọ chảo nhìn đâu cũng vĩ đại. Tôi hỏi: - *Anh Tám, Sẻ Gòn lớn quá ha? tối nay mình ngủ đâu? Anh Tám nói: - Mình là dân nạn nhân chiến tranh mà nhớ nghe chưa? phải học thuộc lòng nếu ai hỏi. Tôi rất khâm phục ông anh của tôi thật thông thái, không biết ông học ở đâu ra câu nói bất hủ này !*

Hai thằng lang thang khắp nẻo đường, tối đến có ro trong góc ngôi nhà thật lớn không mền chiếu. Gặm ổ bánh mì cuối cùng tôi nhớ nhà khóc nức nở đòi về. Sáng ra tụi trẻ đánh giầy lục hết mình mấy hai anh em lấy hết số tiền còn lại tổng cho mỗi thằng tôi một đạp. Chúng bỏ đi, hai anh em tôi đói meo.

Thấy tôi thê thảm quá ông anh tôi nói:

-Tao biết nhà cô Sáu, tao dẫn mày đến đó xin tiền về nhà. Còn tao để tao đi bụi, bắt quạ vào trại thiếu nhi là cùng. Tao sợ anh Năm quá nên không dám về .

Đi mấy tiếng đồng hồ tôi muốn sụm lét không nổi, may có bà già thương tình cho hai ổ bánh mì. Tìm được nhà cô, bà vắt cho vài đồng rồi đóng cửa không cho vào nhà. Ra ga về Phan Thiết anh Tám tôi đứng nhìn quệt nước mắt nói: - *mày về đi tao không về.*

Về nhà tôi bị một trận đòn thừa sống thiếu chết. Bà dì tôi tội nghiệp lấy dầu thoa cái mông bầm tím của tôi. Tôi khóc thút thít:

- *Thôi mai tao dẫn mày vô chùa quy y mày chịu không ?*

- *Là đi tu hả dì ?*

- *Không quy y để mày có Phật độ.*

Tôi quy y ông thầy có nụ cười như Phật Di lặc. Tôi thường đi chùa nhiều hơn, cảnh chùa thanh tịnh nên ít lêu lổng sau giờ học.

Đến năm 12 tuổi cuộc đời tôi thay đổi. Mấy anh tôi về thấy tôi khổ quá, sống với mẹ kế tôi gầy còm không lớn nổi. Ba tôi thì một tháng về một lần, nhiều con quá ông chẳng màng đến tôi và anh Tám, khi anh bị cảnh sát bắt vô trung tâm giáo hoá thiếu nhi Thủ Đức cũng không ai đi tìm

Mấy anh tôi kêu tôi vào, tôi không biết chuyện gì đây? Nhìn ông anh Năm mặc bộ đồ rằn ri tôi phát rét khúm núm ngồi xuống

- Mà nghe đây, tao bàn với anh Tư và ba cho mày chọn hai điều kiện. Một là mày đi tu, tao thấy mày đi chùa hoài chắc mày có căn tu. Hai là mày vào Thiếu sinh quân. Anh Tư và tao làm đơn cho mày chịu không?

Tôi choáng váng không biết trả lời sao, nhìn ông già cầu cứu thì ông làm thỉnh nhả khói thuốc mù mịt. Tôi nghẹn đờng nhìn hai ông hung thần của tuổi thơ. Vào chùa thì tôi ngán chao tương, nhất là đậu hũ và làm ruộng. đành chọn Thiếu sinh quân, một quyết định lúc 12 tuổi làm tôi hối hận đến bây giờ. Phải chi tôi đi tu thì đời tôi bớt khổ hơn.

Tôi chạy lên chùa nói với sư Trụ trì. Ông nhìn tôi im lặng rồi nói: - Số con không tu được, nợ cuộc đời còn nhiều quá. Đi lính cũng là trả nợ con à.

Tôi thơ thẩn ra sau chùa rồi vào lạy Phật và sư Trụ trì. Ra về lòng thật buồn

Dòng đời trôi nổi, bao nhiêu năm tôi không về thăm chùa và thầy, mãi đến 10 năm sau, Sau khi miền Nam mất tôi bị cải tạo về ,tôi có dịp ghé thăm thì ngôi chùa đã đổi chủ. Nghe đâu thầy bị ghép tội CIA bắt đem đi đâu mất. Ngôi chùa tiêu điều, vườn chùa không còn, nhà cửa mọc lên trên đó. Tượng mấy ông La Hán vứt vào một xó, ông mập thì mất cánh tay ông ốm thì sức trán. Trên bệ thờ Đức Phật bụi bặm hương khói lạnh tanh, ngang hàng là tượng Bác được cúng kiến xôi chè đàng hoàng. Tôi rơi nước mắt nhìn lên khoảng không gian vời vợi. Thầy ơi, Thầy ở đâu? Ông Phật Di lặc và ngôi chùa của tôi giờ đây chỉ là dĩ vãng.

Tôi thẫn thờ ra về. Con đường sỏi in vết chân tôi và dì Hai năm nào giờ đây ổ gà. Dì tôi cũng đã mất sau một đêm bị cảm Bà mất một cách êm thấm không bệnh hoạn .

Về đến nhà thì phố đã lên đèn. Cảnh vật còn đây, người xưa đâu nữa? Tôi chỉ còn một dòng sông Cà ty lặng lẽ trôi theo tháng năm của cuộc đời ./

Melbourne đầu năm 2020

Phan Nhật Bắc

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9000 TÁC PHẨM